

TOTTH Benedek

Lehúzom a fejemről a bohócmaszkot, és belépek a dagadt fickó kúrókérojába. A homlokomról csorog a veríték. Nem szel- lőzik rendesen az álarc, gumiból van, valami kínai fos. Rotkó a hálószobában térdel az ágy mellett, és a karórát próbálja le- rángatni a zsírtartály szétroncsolódott csuklójáról, nekem meg elborul az agyam, és ugatni kezdek, hogy *a fasznak szarozol, bazmeg!?*, pedig indulás előtt megfogadtam, hogy akkor se fogok káromkodni, ha kurva nagy gebasz lesz. Rotkó felszakadt szájjal rám vigyorog, és azt mondja, *ne hisztizz, kisgyerek, kurvára rá- érünk*, amitől persze még jobban kiakadok, és tényleg hisztizni kezdek, hogy mindjárt itt vannak a zsaruk, mire Rotkó, hogy *ez egy Omega Seamaster Aqua Terra, nem fogom itt hagyni, de ha be vagy szarva, elhúzhatsz a rákba!* Furcsa, fekete vércseppek fröcsögnek szájából. Amikor káromkods, a szervezeted úgy re- agál, mintha harcra készülne, és csomó adrenalin, kortizol meg endorfin szabadul fel, ami csökkenti a fájdalomérzetet, vagyis a szervezeted tudja, hogy a harc trágársággal és fájdalommal jár. Ezt Rotkó mondta. Rotkó sokat káromkodik. Ha nem találko- zom vele, még most is gyűlölném az erőszakot, de persze ez már sose fog kiderülni. Ezt a sztorit nem lehet visszatekerni az elejére, nincs még egy lehetőség, hogy megnézzük, hogyan alakult volna valami, ami így alakult, ahogy. Vagy legalábbis elég kicsi az esély rá. Sokszor elbizonytalanodom, amikor ilyen dolgokon pörgök, és a végén abban sem szoktam biztos lenni, hogy mit nem tu- dok biztosan. Persze bekamuzhatnám az egészet, mondhatnám, hogy biztos vagyok benne, hogy mi lett volna, ha nem ez van, de felesleges lenne strapálni magam. Úgyse érdekel senkit. Csak azért pörgök ezen, mert bizonyos értelemben nekem kell kitalálni a történetet. Ezt, meg Rotkóét is. Az előbb azt mondtam, ha nem találkozom Rotkóval, még most is gyűlölném az erő- szakot, de lehet, hogy igazából inkább arról van szó, hogy ha nem találkozom Rotkóval, meg sem ismerem az igazi erőszakot. Rotkónak komoly tervei vannak. Nem csak erre az éjszakára, és azt mondja, *finomkodva nem lehet megvalósítani őket, kemé- nyen oda kell baszni*, mondta, de arra nem számítottam, hogy az lesz, mármint ez, ami most van. Rotkót figyelem, ahogy beszél, nem hallom, mit mond, csak látom, hogy mozog a szája, a széle felszakadt, csorog a vér az állára, megnyalja a sebet. Szájáról ol- vasok, pedig úgy tudtam, nem tudok szájáról olvasni. Rotkó úgy néz ki, mintha teljesen szét lenne csúszva. Rotkó mindig úgy néz ki, mintha teljesen szét lenne csúszva, nála ez alapbeállítás, de én tudom, hogy kamu az egész. Mármint nem ő maga, hanem az, amit látsz belőle, amit látni enged magából. Rotkó akkor is teljesen észnél van, amikor elborul az agya. Azt hiszed, atomjaira bomlott az elméje, közben meg tökéletesen képben van. Ez ele- inte megnyugtató volt, biztonságban éreztem magam mellette, de idővel egyre ijesztőbb lett. Ezért álltam le arról, hogy ezen pörögjek. Kurva jól csinálja, meg kell hagyni, nekem is beletelt pár hónapba, mire leesett, hogy egy non-stop Oscar-díjas alakít- ás az élete, külsőre inkább Edward Norton, mint Brad Pitt, de ehhez sokáig kell nézned az arcát, mint amikor egy 3D-s képet bámulsz, és kezd összefolyni minden, aztán egyszer csak előbuk-

kan egy domború lény vagy forma, és te csak bámulsz tovább, és megpróbálsz megfejteni, hogy mit látsz. Egyik este valami új cuccot próbálgattunk, Rotkó azt mondta, igazságszérum, ha jól emlékszem, de nem akarok hazudni. Ő is tolt belőle, és ahogy ott ült velem szemben napszemüvegben a sötétben, és hosszú idő óta először nem vigyorgott, rájöttem, hogy kamuzik. Le- esett, hogy úgy kamuzik, hogy észre sem veszi, vagy észreveszi, és ez is a kamu része, és mindig pontosan tudja, hogy kamuzik. Bebátorodtam a cucctól kicsit, asszem, vagy inkább lehagytak a gondolataim, és mire leesett, hogy én beszélek, megkérdez- tem, miért csinálja ezt. Pár másodpercig szótlanul bámult, aztán a tengeralatti derengésben felállt a fotelból, odalépett hozzám, a tenyerébe vette az arcomat, a szemem mögé nézett, és any- nyit mondott, ne foglalkozz az ezzel, felejtsem el, bízzak benne, mert csak az számít, hogy a mi barátságunk örökké tart, olyan, mint egy házasság, ásó, kapa, nagyharang, mondta, meg minden szar, amíg a halál el nem választ. Vagy Metta. Aztán lesmárolt, és azt mondta, ne fossál, ha minden jól megy, örökké fogunk élni. Halhatatlanok leszünk. Tudtam, hogy ez egy olyan pillanat, amikor valamit nagyon mondanom kéne, és motyogni kezdtem, nem is emlékszem pontosan, talán valami olyasmit, hogy a hal- hatatlanság lényege pont a végesség, nem az örök élet, és nem akarok halhatatlan lenni. Mire Rotkó felhúzta a szemöldökét, sűrű, vastag, fekete szemöldöke van, azt is megoldjuk, mondta. Aztán megfordult, és visszaült a kültéri UV-s rovarcsapda alá, amit lámpának használtunk.

Nem tudom, milyen nap van, egy ideje nem követem ilyen szorosan a dolgokat, sokszor a napszakokat sem vágom, csak annyit érzékelek, hogy süt a nap, vagy nem süt. Legalábbis ha a szabadban vagyok, vagy nincs lehúzva a roló, de a dagadt fickó kúrókérojája teljesen le van sötétítve. Időnként ránézek a YouTube-ra, hogy hányszor látták a 강남스타일-t. Lassan 2,5 milliárdnál tart, nem tudom, hogy akkor hol leszek. Arra sem emlékszem pontosan, hogy 2012. november 24-én, amikor 803 millióval lenyomta Justin Biebert, éppen hol voltam, meg arra sem, hogy amikor alig egy hónappal később, 2012. december 21-én, az internet történetében elsőként elérte az egymilliárdot, mit csináltam, az viszont nagyon halványan dereng, hogy 2014. május 31-én, kétmilliárd körül szeretkeztünk először Mettával. A 강남스타일-t a mai napig nagyjából egymilliósor nézik meg, ez az ütem a Föld népességnövekedésének nagyjából há- romszorosa. Bár még tetemes a hátránya, de ha kitart a lendület, pár éven belül elérkezik az a pillanat, amikor többször megnéz- ték Psy videóját, mint ahány ember él. Vagy jön Adele, és kinyír- ja a Psyt. A kis hal megeszi a nagy halat. A nagy halat megeszi egy még nagyobb hal.

Most csak az biztos, hogy fogalmam sincs, milyen nap van. Valaki leeresztette a rolót, nehogy belássanak a szemközti ház ablakából. Lehet, hogy én voltam. Nagy szarban lennénk, ha be- látnának, így aztán kilátni sem lehet. Égnek a lámpák, a bárpult fölött három spot, a sarokban egy feldöntött állólámpa. Lehet, hogy földrengés volt. Egyedül nem merek lelépni, úgyhogy ki-

megyek a hálószobából, és otthagynom Rotkót, hadd szarakodjon a karórával. Megkeresem a távirányítót, bekapcsolom a tévét, és megpróbálok elengedni magam. Belesüppedek a szűrőkésék bőrkanapéba a dagadt fickó kúrókérojának nappalijában, mint- ha egy partra vetődött bálnához bújnék, és egy LG 84UB980V 4K ULTRA HD webOS SMART 3D CINEMA SCREEN LED-en figyelem, ahogy két fekete ruhás, maszkos alak a zsírta- rályt kínozza. Ez az egyik leghosszabb nevű, kereskedelmi forga- lomban kapható tévé. Mondjuk a Samsung UE88JS9500LXXH SUHD 3D SMART LED, a Sony KD75X8505CBAEP UHD 3D ANDROID SMART LED és a Philips 55PUS8809/12 ANDROID SMART AMBILIGHT 3D LED keresztelőjén sem spóroltak a karakterekkel. Ha hangosan sorolni kezded a neveket, egy idő után olyan érzésed lesz, mintha egy idegen civi- lizációval kommunikálnál. Akármít nézel az LG 84UB980V 4K ULTRA HD webOS SMART 3D CINEMA SCREEN LED- en, színesebb lesz és élesebb, mint az eredeti. 8294400 pixel, majdnem pontosan a százada annak, amennyi nézőnél Psy le- nyomta Justin Biebert. Ha sokat bámulod a képernyőt, nem is lesz kedved mást nézni. Letargiába kerülsz, ha mást kell nézned. Ha mégis muszáj kikapcsolnod a tévét, úgy érzed, mintha ön- gyilkos akarnál lenni.

Lejátszom, amit a telefonommal felvettem. Nem szoktam emlékezni, mit csinálunk. Egy idő után szédülni kezdek, és le- száll valami sűrű fekete köd, és kikapcsol a tudatom, elmúlik a fáradtság, sercegnék a színopszisaim, és úgy követem Rotkó utasításait, mint egy programozott robot. Rotkó szoftvere fut rajtam. A dagadt fickó eszméletlenül fekszik egy nyolcszögletű Vénusz zselégyon. Pont úgy néz ki, mint a zselégy, amin fek- szik, csak nem nyolcszögletű. A bal orrlyukából vastag csíkban csorog a vér a szájába. A vére élénkpiros. Annyira élénkpiros, hogy attól félek, csalódást fog okozni eredetiben. Nem tudom, mióta ülhetek ott a bálnaszerű kanapéba süppedve, de egyszer csak kitisztul a tudatom, és leizzadok, hogy mi lesz, ha Rotkó áthív a másik szobába, ahol tényleg ott fekszik a hájas. Tolnom kell még a cuccból, akkor visszaáll a 3D meg a Dolby Digital ULTRA Surround. Ezen pörgök, de közben nem tudom le- venni a tekintetemet a képernyőről, a szemem önálló akarattal rendelkezik. Az egyik maszkos alak kimegy a képből, a másik meg hasra fordítja a fickót, motoszkálni kezd a fejemben, hogy amit látni fogok, vajon durvább lesz-e a kivégzéses playlistnél, amit Rotkó állított össze a LiveLeakról letöltött ISIS-videókból. Fel akarok állni, ki akarok menni a szobából, de csak némán izzadok, mint egy szobor, és hallom, ahogy a pórusaimból re- csegve előbuggyanó veritékcseppek elindulnak a seggem felé, és mély árkokat vájnak a hátamba. Beletörődöm, hogy nem bírok megmozdulni, elengedem ezt az egészet, elég lenne kikapcsol- ni a tévét, de nem találok a távirányítót, a hatalmas képernyő meg halkan duruzsolni kezd, megpróbálok kivenni, mit suttog. Nem vibrál, már semmi sem vibrál, csak a pengeéles, steril kép marad, a maszkos alakkal meg a dagadt fickóval a zselégyon. Ekkora képernyőn nagyobbak, mint én, mármint az igazi én, a

test, amiben benne vagyok. Pislogok egyet, és mire kinyitom a szemem, megint ott van a másik maszkos, a nyolcszögletű zse- légy mellett áll. Egy henger alakú tárgyat szorongat, asszem, mert hiába van 8294400 képpontba rendezve a jelenet, nem tudom kivenni rendesen, hogy mit tart a maszkos a kezében, mert, szándékosan vagy véletlenül, sikerül mindig úgy állnia, hogy az a valami takarásban legyen. A vége narancssárga. A mi- csodának. A kezén szilikonos sütőkesztyű, a maszkosnak, ezt biztosan tudom, anyunak is van ilyen otthon. Otthon minden van. Megint pislogok, most direkt, mert egy kicsit se bírom ol- dalra fordítani a fejemet, és tudom, hogy most valami durva dolog készül, és nem akarok odanézni, de mégsem bírok nem odanézni, aztán a következő pillanatban a két feketeruhás hir- telen megtorpan, furcsa pózba dermednek, és belép a szobába Rotkó. Rajta is fekete ruha van. *A fasznak szarozol, bazmeg!?*, morogja, aztán amikor látja, hogy úgysem fogok válaszolni, a képernyőre pillant, és szemrehányóan azt mondja, *azt hittem, összepakoltad már a kibaszott holmit*, meg hogy *nagyon nem kéne lefagyni, mert még sok dolgunk van hajnalig*. Az izzadságcseppek spirál alakban csorognak végig a gerincemen. Várok. Félig oldal- ra fordított fejjel nézem a képernyőt, félig csukott szemmel, de nem történik semmi. Csak állnak ott, a két maszkos, és a dagadt fickót nézik. Rotkó is. Hosszú a hatásszünet, túl hosszú, lassan kifulladás *suspense*. *Miért állítottad meg?*, kérdezi Rotkó, és akkor leesik, hogy véletlenül megnyomtam a *pause*-t a távirányítón. Az ujjamat a lejáttszásgombra teszem, habozok. Elképzelem, hogy feltápászkodok a kanapéről, és kimegyek az erkélyre, ha még megvan, de végül mégis maradok, és megnyomom a *playt*.